

være Fare, det er selvfølgelig Noget, som i det enkelte Tilfælde maa afgjøres af Domstolene; disse maa have Afgjørelsen af dette Spørgsmaal i deres Hænder. Det kan fornuftigvis ikke være Meningen, at Fare for at faae en vaad Troie skulde være tilstrækkelig til at fri for Forpligtelsen til at yde Hjælp. Med Fare for eget Skib, Mandskab og Passagerer, menes naturligvis en saadan Fare, som kan udsætte Skib, Mandskab og Passagerer for Død og Undergang. Men er dette saa, tror jeg ikke, at man let ved nogen Lov vilde kunne paalægge under Strafsansvar at yde nogen Hjælp i saadanne Tilfælde, hvor Ydelsen deraf er forbundet med overhængende Fare, navnlig Livsfare for Vedkommende selv. Man kan ikke paalægge en Skipper at yde et andet Skib Hjælp, naar han derved udsætter sit eget Skib med dets Besætning for virkelig Fare, den Slags Fare, som der overhovedet er Spørgsmaal om i Søfartsforhold; thi Skipperen har ganske vist Pligter mod det Skib, han karambolerer med, men han har sandelig ogsaa Pligter lige overfor sit eget Skibs Besætning og de Mennesker, der betro deres Liv til hans Omsorg. Jeg tror ikke, det vilde være gjørligt ved at sætte andre Ord ind at komme den Tante, man har for Die, nærmere. Man kan ikke vælge andre Ord og derved stille det anderledes, og det maa, som jeg sagde før, være en fornuftig Domstol, en fornuftig Søret — Forudsætningen er, at det er en Søret, som skal klare den Slags Ting — som skal afgjøre, om saadanne Omstændigheder have været til Stede, at det kan siges, at den paagjældende Skipper har været angerløs, naar han i et Tilfælde ikke yder den Hjælp, som her er Tale om. Jeg tror, jeg trostlig tør anbefale det ærede Thing at stemme for Forslaget og særlig for § 2, hvad Realiteten angaar. Den har tilvisse været Gjenstand for Overveielse ikke blot af Jurister, men ogsaa af faare praktiske, søhyndige Mænd.

Beth: Jeg kan dog ikke give det ærede Medlem, som nu satte sig, fuldstændig Ret i hans juridiske Betragtninger af § 2, og navnlig ikke med Hensyn til det Spørgsmaal, som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgtreds (Berg) omtalte; Sagen forekommer mig nemlig at stille sig saaledes, at under § 2 hører to forskjellige Ting, som man i Artikkens sidste Stykke under en fælles Mulktbestemmelse forlanger af den vedkommende Skibsfører eller Skipper. Den første er, at han skal yde den Hjælp, der er Tale om, den anden er, at han for den anden Skibsfører skal opgive sit eget Skibs Navn og Hjemsted,

hvorfra han kommer, og hvortil han er bestemt. At man med Hensyn til det Sidste sætter en Bøde af 100 Kroner, skal jeg ikke sige Noget til, det kan maaske være paa sin Plads; hvilken Bøde man skal sætte, og navnlig hvilken Minimumsgrænse man skal sætte i et saadant Lovforslag, kommer dog i sidste Instans an paa et Skøn. Hvad derimod den første Del af Paragrafen angaar, den Del, som paabøder Skipperen at yde i Tilfælde af Sammenstød det andet Skib og dets Passagerer den Hjælp, han kan, forekommer det mig, at den Bestemmelse, at han ikke er pligtig til at yde Hjælpen, uden at det kan ske uden Fare for hans eget Skib, dets Mandskab og Passagerer, paa ingen Maade hører hjemme i denne Lov, og jeg synes ogsaa, at den ikke er af en saadan Beskaffenhed, at der kan være Tale om, at man, naar en Skipper i saadanne Tilfælde virkelig forser sig, vilde kunne nøies med saadant Noget som en Mulkt, en Bøde. Det maa vistnok siges — jeg tror ikke, at det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgtreds (Klein) skal kunne modsig mig stærkt deri — at det er en Regel, som i det Hele taget stemmer med Lovgivningens Principer, og som antages at ligge i Sagens Natur, at den, der ser et Medmenneske i alvorlig Fare, maa have den Pligt, at yde ham al den Hjælp, han kan, selv om han derved løber en ikke ringe Risiko for sin egen Person. Det kan være rigtig, naar det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgtreds sagde, at en fornuftig Søret maa afgjøre i hvert enkelt Tilfælde, hvorvidt en Kapitein har handlet paa en saadan Maade, som er forsvarlig eller ikke, eller navnlig, hvorvidt han ved ikke at yde Hjælp i det givne Tilfælde, har handlet forsvarligt. Men for det Første bliver det ikke nogen Søret, som skal bedømme det — i det Mindste ikke hos os undtagen i Kjøbenhavn — og paa den anden Side forekommer det mig, at selv om det kan paavises, at der har været en vis Risiko, en vis Fare, ved at yde en Hjælp, som er paatrængende, kan der dog foreligge Omstændigheder, hvor det, at undlade at yde en saadan Hjælp, fortjener et langt alvorligere Ansvar end en Bødestraf, som der jo nu er Tale om her i Lovforslaget. Jeg skal ikke komme ind paa, hvad det ærede Medlem yttrede om den internationale Kommission, som er nedsat, eller paa, hvorledes Lovforslagets § 2 med nogle Redaktionsforandringer er hentet fra dennes Arbejde. Derimod vil jeg sige, at dersom denne internationale Kommission skulde komme til kun at ville betragte en saadan Forseelse, som det er, ikke i Havsnød at yde sine Medmennesker